

Det ærede Medlem fra Fredericia (L. Rasmussen) sagde, saa vidt jeg forstod ham, at han ansaa de to Mænd, som have ledet Fredericia Bank og Sparekasse, for fuldt ud hæderlige. Maaske har det ærede Medlem kun tænkt paa, at de var for saa vidt hæderlige, som de ikke havde beriget sig selv. (Afbrydelse af L. Rasmussen). Ja, jeg vil virkelig ikke tillægge det ærede Medlem andet, end hvad han har sagt. Han sagde, at de var for saa vidt ærlige, som de ikke havde beriget sig selv. Man kan jo nok sige om Alberti, at han heller ikke har beriget sig selv, for han er vist det mest insolvente Menneſke her i Danmark, men med hans Hæderlighed er det dog ikke stort bevendt. Og jeg maa rigtignok sige, at hvis det holder Stik, som først stod i „Fredericia Dagblad“ og derefter har staaet i „Berlingske Tidende“ allerede Mandag Aften den 2. November 1908 uden endnu, mig bekendt, at være blevet modsagt, nemlig, at efter at man og naturligvis først og fremmest Banklederne havde faaet at vide, at Fredericia Banks Aktiekapital og Reservefond var tabt, og at den havde et stort Underskud desuden, udbetalte man Udbytte til Aktionærerne, kan jeg ikke tro, at man ikke har gjort sig skyldig i noget kriminelt. Ellers drager man Grænserne for det kriminelle meget snævert her i Landet. Og hvad i øvrigt angaar det med egen Fordel, saa have vel baade Hr. Scharling og Bankdirektøren — Madsen hedder han vist — formodentlig beregnet sig en ganske god Indtægt og Tantième, saa længe de sad som Ledere af denne Bank og Sparekasse — de have neppe været det for Guds Skyld alene —, saa egen Fordel kan man ikke sige, at de ikke have tilstræbt ved deres Optræden. Men jeg maa dertil yderligere føje, at selv om en Undersøgelse skulde vise, at Forholdene i Fredericia Bank ikke have været kriminelle — jeg paastaar intet, jeg kender ikke disse Forhold, jeg henholder mig til, hvad der offentlig er fremsat og ikke modsagt —, vil jeg dog gøre — jeg ser, den højtærede Justitsminister er til Stede — opmærksom paa, at en Retsembedsmand ikke kan siges at være diskulperet, blot fordi den fallitte Bank og Sparekasse, han har været Medleder af, ikke er bleven ledet i Kraft af kriminelle Transaktioner, naar den dog er bleven ledet paa en saadan Maade, at Landets Love derved tilsidesættes, og man tilsidesætter Sparekasselovens klare Hensigt og sikkert ogsaa dens Bogstav, naar man driver Bank- og

Sparekassevirksomhed under eet saaledes, at de Penge, som sættes i Sparekassen, gaa direkte over i Banken og ud i dens Spekulationer. Det er aldeles utilstedeligt for en Retsembedsmand at være Formand for en saadan dobbelt Virksomhed, som drives under eet.

Desuden er der ogsaa det at sige, at enten denne Virksomhed — jeg ved ikke, hvor meget Beslag den har lagt paa ham — eller anden Virksomhed har lagt saa meget Beslag paa Hr. Scharling, at han ikke har haft Tid til at passe sit Embede. Det har han forsømt i en saadan Grad, at der derved er forvoldt mange Menneſker overordentlig store og aldeles uforſkyldte Tab. Der har paa hans Kontor været to Fuldmægtige efter hinanden, som ere optraadte paa en saadan Maade i deres Egenskab af Fuldmægtige, at Folk have lidt store Tab derved, den sidste Fuldmægtig endog ved vidt forgrenede og meget betydelige bedrageriske Transaktioner. Han har endog brugt Borgmester Scharling til at skrive under for derved at skaffe den Troværdighed bag sine bedrageriske Transaktioner, som var nødvendig for, at han i tilstrækkelig Grad kunde sætte dem igennem. Naar dette lægges til, hvad der her sandsynligvis er foregaaet i Sparekassen og Banken, forekommer det mig, at Retsbevidstheden her i Landet bliver noget svækket, naar man skal sige: Den Mand har alt sit i Orden, den Mand sidder vedblivende som en saare anset Mand udi Kongeriget Danmark som Retsembedsmand, Borgmester, Formand for Købstadforeningen o. s. v. Det sidste maa Købstadforeningens Medlemmer selv om, men det er Regeringens Ansvar, naar der aldeles ikke skrives ind imod en saadan Embedsmand, naar han er fuldkommen usaarlig efter at have gennemlevet disse Perioder.

Derfor kræver jeg en bestemt Indskriden mod Borgmester Scharling, jeg kræver en Undersøgelse af Forholdene vedrørende Fredericia Bank og Sparekasse. Og jeg kræver det saa meget mere, som det i Dag af det ærede Medlem fra Fredericia (L. Rasmussen) er blevet oplyst, at det var Sparekassen i Fredericia, der efter den afdøde Finansministers Hensigt skulde have været garanteret og hjulpen, men at man paa forskellig Maade har faaet det gjort saaledes, at det blev Banken, der blev hjulpen, og at det let kan føre til, at Sparekassen bliver endog daarligere stillet, end hvis der slet ingen Statsgaranti var bleven etableret. Og naar det bestandig lyder fra Bankkomiteen: Her er aldeles ikke noget